

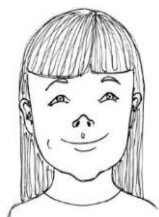
Marjut Haimila, Anu Pettinen

VIHDONKÄ EKALLA

PIIRRÄ TÄHÄN OMA PERHEESI SEKÄ MUUT SINULLE
TÄRKEÄT IHMISET JA ELÄIMET

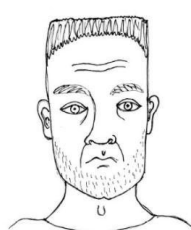
MINULLE TÄRKEÄT IHMISET JA ELÄIMET SEKÄ MINÄ

RAAKEL

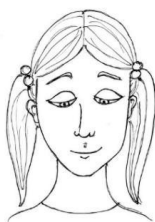
RAAKELIN ÄITI

RAAKELIN ISKÄ

PUPU

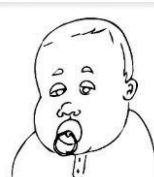
ANU

ANUN ÄITI

ANUN ISKÄ

AAPELI-VAUVA

VAARI

LAPIN MUMMO

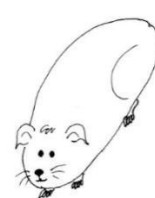
HÄMEENLINNAN
MUMMO

ISKÄN
TYTTÖYSTÄVÄ

PUMMO

PÖKÄLE

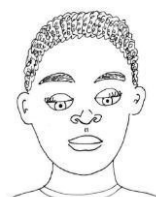
OLAVI-SERKKU

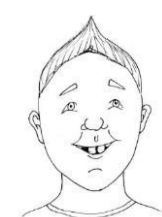
PETRA-SERKKU

SIJAINEN

RAFAEL

OTTO

IRVIN

© 2024 Marjut Haimila & Anu Pettinen

Kannen suunnittelu ja kuvat: Anu Pettinen

Kannen taitto: Jaana Soranta

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2628-0

VIHDOINKIN EKALLA

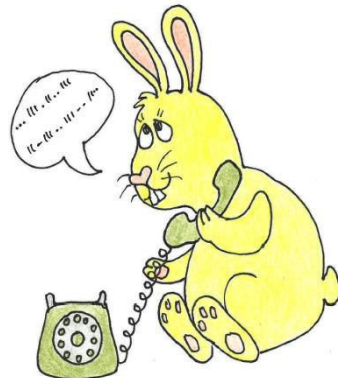
Sisällysluettelo:

KOULUUN LÄHTÖ.....	7
ENSIMMÄINEN KOULUPÄIVÄ.....	11
KOULUVAINEISTA.....	12
RAKKAUS.....	14
JÄNIS.....	17
PAHAT PÄIVÄT.....	26
JOULUNÄYTELMÄ.....	29
JOULU.....	31
MARSU.....	35
UIMAKOULU.....	39
HIIHTOPÄIVÄ.....	43
HIIHTOLOMA.....	46
ESITELMÄ.....	52
ANUN SERKKU.....	54
YMPÄRISTÖOPPIA.....	56
RETKI LUONNONTIETEEN MUSEOON.....	59
KESÄLOMA ALKAA.....	62

KOULUUN LÄHTÖ

Minä heräsin aamulla aikaisin, jo ennen kuin äiti. Pupu nukkui vielä ja minä herätin sen, ettei se säikähtäisi, jos se herää yksin sängyssä. Sitten kuiskasin Pupulle, että tänään alkaa koulu. Minä olin tapellut äidin kanssa koko kesän siitä, saako myös Pupu tulla kouluun. Äiti oli ollut ehdoton, niin kuin se joskus on, eikä muuta mieltään, vaikka minä kuinka itkisin ja olisin surullinen - Pupu ei pääse kouluun. Minä sanoin aluksi, että sitten minäkään en mene. En vaikka presidentti sanoisi, että on pakko. Minä karkaisin kotoa Pupun kanssa ja sitten me muutetaan vaarille asumaan. Lopulta minä annoin periksi, kun äiti sanoi, että Pupu saattaa kadota koulussa.

En halunnut myöhästyä koulusta, joten me Pupun kanssa juoksimme herättämään äidin. Äidin pitää aina katsoa kelloa, koska minä en vielä osaa. Onneksi se oli vasta kuusi ja koulu alkaisi yhdeksältä, joten meillä oli äidin mukaan kaksi tuntia nukkumisaikaa vielä. Meitä ei Pupun kanssa väsyttänyt enää, mutta me silti kiivettiin äidin viereen sänkyyn makaamaan. Äidin peiton alla oli lämmintä ja makeaa. Me makasimme ihan hiljaa ja kuunneltiin äidin päästämiä hassuja ääniä.

Ihan kuin sellainen vanhanaikainen juna olisi liikkunut pihisten ja puhisten eteenpäin. Minulle tuli mieleen yksi outo asia. ”Eikö ole hassua, että kello on kuusi ja kun on jouluku, meille tuodaan kuusi, joka on puu.” sanoin Pupulle. Miksi joka asialla ei ollut omaa nimeä. Minusta se puu kuusi olisi ansainnut ihan oman nimen, vaikka kuusu tai kuuse. Tai sitten se numero kuusi olisi voinut olla, vaikka nuusi. Vai onko ihmisten helpompi muistaa ne nimet, kun niitä ei ole niin paljon. Sitä pitää kysyä opettajalta koulussa, jos vaan muistan.

Pupu ei jaksanut kauan olla siellä sängyssä, kun sille tuli nälkä. Minä vein sen sitten keittiöön syömään.

Puput syövät yleensä porkkanaa ja salaattia, mutta minun Pupu söi puuroa ja leipää samalta lautaselta minun kanssa. Silloin, kun minä opin itse syömään, halusin, että meillä olisi ollut eri lautaset, mutta äiti ei suostunut. Ei saanut sotkea kahta lautasta, jos Pupu kuitenkin söi samaa ruokaa minun kanssa. Minä en osannut vielä tehdä puuroa, joten tänä aamuna me syötiin vaan leipää ja juotiin maitoa. Katselin ulos ikkunasta, miten sade teki lätäköitä pihaan. Se oli hyvä juttu, että ulkona satoi. Olin saanut uudet punaiset saappaat, joissa oli keltaisia kukkia ja myös uuden keltaisen sadetakin. Kurahaalareita ei koulussa enää käytetty, koska se on vauvojen juttu, eikä ekaluokkalaiset ole enää vauvoja. Eilen äiti oli sanonut, että kuivalla ilmalla pitää käyttää lenkkareita, vaikka minä olin jo päättänyt lähteä punaisilla saappailla kouluun. Nyt äidin olisi pakko antaa minun laittaa ne uudet saappaat. Ja vaikka sade lakkaisikin, niin maassa olisi niin paljon vettä, että lenkkarit tulisi ihan märiksi.

Aamupalan jälkeen me Pupun kanssa puimme vaatteet päälle. Minä laitoin minun lempipaidan, jossa oli Kung Fu Pandan kuva ja sen kaverit Tiikeritär, Apina, Mantis, Kyy ja Kurki. Pupulle laitettiin äidin tekemä mekko. Minä kävin uudelleen kysymässä äidiltä kelloa. Se oli vasta seitsemän, mikä tarkoitti, ettei vieläkään ollut aika lähteä. Minä kysyin äidiltä, saadaanko me Pupun kanssa pelata puhelimella. Minä saan pelata vain yhden tunnin päivässä, mutta pelaamiseen tarvitaan silti äidin lupa. Tunti on aika vähän pelille, mutta kouluun lähdön odottamiseen se oli pitkä aika. Miksiköhän aika ei aina ole yhtä pitkä? Sitäkin pitää kysyä opettajalta.

Aiemmin minä pelasin sellaista Eskari peliä, mutta nyt kun minä olen koulussa, minä pelaan Thinkrolls -peliä tai Yksisarvisen kokkipeliä, ja ulkona Pokemonia. Tänä me valittiin Pupun kanssa se kokkipeli. Siinä valmistetaan erilaisia kakkuja ja jälkiruokia. Me valmistettiin ainakin viisi sateenkaarikakkua. Pupun lempikakku oli marenkikakku. Niitä sitten syötiin kilpaa ja tällä kertaa Pupu voitti.

Me oltiin Anun kanssa sovittu, että se tulee hakemaan minua kouluun sitten, kun on herännyt. Anu oli minun paras kaveri eskarista alkaen ja hän asui meidän naapuritalossa.

Anulla oli myös pikkuveli Aapeli ja kissa, ja molemmat vanhemmat. Oli minullakin molemmat vanhemmat, mutta isä asui välillä sen tyttöystävän kanssa, ja välillä sitten meillä. Äidillä ei kuitenkaan ollut poikaystävää. Enkä minäkään halunnut ketään toista miestä meille. Minä halusin koiran tai kissan tai marsun. Äiti ei kuitenkaan ole vielä suostunut siihen. Hän sanoo aina, että Pupu saa riittää. Mutta ei Pupu ole mikään lemmikki. Se on Pupu, sama asia kuin sisko tai veli. Me oltiin Pupun kanssa juteltu siitä lemmikistä ja Pupu oli sitä mieltä, että marsu olisi paras lemmikki meille. Minäkin ajattelin, että sitä ei ainakaan tarvitse ulkoiluttaa ja se syö vähän. Niin äidin ja isän rahat säästyvät, kun ei tarvitse ostaa paljon ruokaa.

Anu tuli hakemaan minua juuri kun me Pupun kanssa söimme viimeistä kakkua. Anullakin oli uudet saappaat, sellaiset keltaiset ja punainen sadetakki. Minä aloin nopeasti pukea ulkovaatteita päälle, ja Pupu alkoi heti itkeä. Se tiesi, ettei se pääse mukaan. Minä pussasin Pupua ja laitoin sen eteisen tuolille odottamaan minun paluuta. Se näytti niin surulliselta, joten minä lupasin, että koulun jälkeen syödään lisää kakkua.

Äitikin jaksoi herätä vihdoin! Mutta kello oli vasta kahdeksan, joten vielä piti odottaa tunti. Äiti halusi tulla saattamaan meitä, ja ennen sitä piti vielä juoda aamukahvit. Anu ja minä lupasimme odottaa äitiä meidän pihalla, sillä sadevaatteissa alkoi tulla kuuma. Äiti päästi meidät ulos sillä ehdolla, että me ei kastella itseä.

Piha oli täynnä lätäköitä, ja me aloimme tehdä hiekkaan ojia niiden lammikoiden välille. Lopulta viimeinen oja päättyi sellaiseen oikein isoon ojaan, jossa asusti sammakoita. Minä olin yrittänyt pyydystää niitä aiemmin purkkiin, mutta sammakot olivat liian nopeita. Nytkin ojan toisella reunalla istui iso sammakko. Se tuijotti meitä pulleilla silmillään. Minä sanoin Anulle, että voin hypätä ojan yli, ottaa sammakon kiinni ja laittaa sen reppuun. Sitten me voidaan viedä se minun kotiini, ja tehdä sille pesuvatiin oma lammikko. Sammakko varmaan tykkäisi puhtaasta vedestä enemmän kuin likaisesta ojasta.

Minä otin vauhtia ja hyppäsin ojan yli, mutta sitten se vauhti loppui kesken ja minä putosin ojaan. Onneksi siinä ei ollut niin paljon vettä, että minä olisin mennyt uppeluksiin. Anu joutui kuitenkin vetämään minut pois sieltä ojasta, kun sen ojan pohja oli ihan mutainen ja jalat oli juuttuneet kiinni. Anu joutui vetämään monta kertaa, ennen kuin minä irtosin. Toinen saapas kuitenkin lupsahti pois jalasta ja upposi ojaan. Minä yritin kaivaa saapasta ojasta, mutta en ylettynyt siihen. Pakko oli hakea äiti apuun.

Äiti ei kauheasti tykännyt siitä, että olin sotkenut itseni. Minä en ymmärtänyt, miksi se ei ollut iloinen, etten minä ollut hukkunut siihen ojaan. Sitä paitsi, en minä tahallani sitä tehnyt. Jos hyppy olisi onnistunut, niin nyt meillä olisi iloinen sammakko kylpyhuoneessa. Ja jos olisin saanut pitää sen sammakon, niin olisin voinut luvata äidille, että sekin saa hankkia poikaystävän. Pahinta kaikessa oli, etten minä voinutkaan laittaa niitä saappaita jalkaan, kun toinen saapas oli ihan märkä ja toinen oli siellä ojassa. Sadetakkikin oli kastunut sisältä ja sitäköön ei voinut laittaa päälle.

Anu lähti yksin koululle, kun minun piti mennä vielä suihkuun ja vaihtaa kaikki vaatteet. Minä en olisi halunnut enää lähteä yhtään mihinkään. Äiti vaan pakotti. Ei tuntunut yhtään kivalta mennä myöhässä kouluun, kun muut olivat jo paikoillaan. Onneksi äiti ei kertonut opettajalle oikeaa syytä myöhästymiseen. Se vaan sanoi, että oli sattunut pieni onnettomuus aamulla.

Vihdoinkin ekalla

Raakel ja Anu ovat odottaneet kuumeisesti koko kesän, että koulu alkaisi, vihdoinkin oltaisiin ekalla. Opittaisiin kirjoittamaan, laskemaan ja puhumaan vierasta kieltä, englantia. Ekaan kouluvuoteen sisältyy kuitenkin paljon muutakin, niin koulussa kuin vapaa-ajallakin. He tekevät koulutehtäviä, leikkivät ja tulkitsevat aikuisten maailmaa oman näkemyksen kautta. Millaisia tunteita herää aikuisissa ja lapsissa, kun sattuu ja tapahtuu ei toivottuja asioita. Ovatko aikuiset aina silloin vihaisia? Raakel ja Anu pohtivat mm. kiusaamista ja erilaisuutta, sekä kokevat ensirakkauden tuskan. Kirjan tarinoiden kautta aikuiset ja lapset voivat yhdessä pohtia, millaisia tunteita todellisuudessa erilaiset tilanteet herättävät. Lisäksi kirjan teemat voivat avata keskusteluja ihmisten erilaisuudesta.

Uskon, että kirja tuo iloa lukijalleen sekä saa ajattelemaan, miltä maailma voi näyttäytyä lasten silmin.

- Marjut Haimila -